

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 13290-02-23 צוקרון נ' אברהמוביץ

לפני כבוד הרשמת בכירה נעמה ניר

התובע: נתנאל צוקרון

נגד

הנתבעת: שחר אברהמוביץ

פסק דין

1. הצדדים לתביעה זו ניהלו מערכת יחסים זוגית במשך כשנה ומחצה אשר בסופה פרידה אותה יזמה הנתבעת. לאחר אותה פרידה, נהג התובע לשלוח לנתבעת הודעות ומסרים, בין אם במישרין ובין אם בעקיפין, אף כי היא ביקשה ממנו שיחדל ליצור עמה קשר. הנתבעת טוענת כי חששה מהתובע נוכח העובדה כי לשיטתה, הוא מסרב לקבל את העובדה כי נפרדה ממנו, ולכן הגישה כנגדו תלונה במשטרה. תלונתה של הנתבעת נגזרה בעילה של "היעדר אשמה פלילית". לטענת התובע, מדובר בתלונה אשר היא תלונת שווא, ולכן עותר התובע כי הנתבעת תפצה אותו בסכום של 34,600 ₪. בתגובה, הגישה הנתבעת תביעה שכנגד בגין הפרת פרטיותה, בכך שהתובע שלח לה מסרים מטרידים אף שביקשה ממנו שלא יצור עמה קשר. הנתבעת עותרת לסעד של 34,000 ₪.

2. כבר בעת קריאת כתבי הטענות, נדמה כי המניע להליכים אשר לפני אינו הרצון בפיצוי כספי, אלא כי מדובר בתביעה הנובעת מעלבון, כעס, ותחושת עוול קשה אשר לתחושת התובע – נגרמו לו. לתחושתו של התובע, התלונה אשר הוגשה על ידי הנתבעת תלונת שווא היא, אשר מטרתה להכפישו ולגרום לו לנזק. מדובר בתובע אשר עצמת רגשותיו עולה באופן מובהק מהאופן שבו ניהל את ההליכים בתביעה זו: כתב התביעה הוגש בפברואר שנת 2022. ממועד הגשת התביעה וכחודשיים לאחר מכן, נהג התובע להגיש בקשות ומסמכים לתיק, במעמד צד אחד, באופן יומי ולפעמים פעמיים ביום. התובע נהג לפנות ישירות לבית המשפט, ללא ידוע הצד השני ובניגוד לתקנות, וזאת חרף החלטותיי החוזרות ונשנות כי אינו יכול לעשות כן, עד שלבסוף הטלתי על התובע הוצאות בגין התנהלות זו. התרשמתי, כי התובע לא התגבר הלכה למעשה על הפרידה אשר נכפתה עליו, והוא מוצא לנכון לנקוט בהליכים כנגד הנתבעת כתוצאה מקושי זה. אציין, כי במסגרת כתבי הטענות נחשפתי לעובדה כי זוהי התביעה הקטנה השנייה אותה הגיש התובע כנגד הנתבעת, כאשר בתביעה הקודמת עתר התובע לסעד בדמות פיצוי כספי בגין החזרים כספיים אשר הנתבעת הייתה חייבת לו לטענתו, עוד מזמן מגוריהם המשותפים. בכתב תביעה זה, אשר הוגשה ביולי שנת 2022, לא הזכיר התובע את עובדת הגשת תלונת השווא והנזק שנגרם לו, לטענתו, אף שתלונה זו הוגשה קודם לכן.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 13290-02-23 צוקרון נ' אברהמוביץ

3. בהמשך לכך, ולאחר שעיינתי בכתבי הטענות ובבקשות הרבות שהגיש התובע ועמדתי על הקשיים אשר נתגלעו בכתב התביעה, סברתי כי נכון לשקף לתובע את התרשמותי זו וכן את הסיכויים והסיכונים אשר בעמדתו, גם בהתחשב כי תלויה ועומדת מולו תביעה שכנגד. זאת עשיתי במסגרת דיון מחוץ לפרוטוקול במטרה לחסוך לצדדים דיון רווי יצרים ועגמת נפש, מעבר לזו אשר כבר נגרמה לשניהם. אולם גם לאחר שאמרתי לתובע את שאמרתי וכאמור, מבלי שהדברים יקבלו ביטוי בפרוטוקול, עמד התובע על השמעת מלא טענותיו והמשך ניהול ההליך. למצער, גם בדיון אשר התנהל לפני, נקט התובע בלשון תוקפנית כלפי הנתבעת, קרא לעברה קריאות, צחק לעברה ובאופן כללי היה נראה מוצף רגשות ונסער. יחד עם זאת, משביקש התובע לקיים את ההליך עד סופו גם לאחר שהבהרתי לו את הסיכויים והסיכונים שבעמדתו ובייחוד נוכח קיומה של תביעה שכנגד – כך יהא. לאחר ששקלתי את מכלול הטענות ועיינתי בכל החומרים אשר הונחו בפני, מצאתי לדחות את התביעה במלואה ולקבל את התביעה שכנגד בחלקה. בהתאם להוראת תקנה 15(ב) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות (סדרי דין), התשל"ז-1976, פסק הדין יהיה מנומק בצורה תמציתית.

4. לא הוכח כי הנתבעת הגישה נגד התובע תלונת שווא

תלונתה של הנתבעת במשטרה צורפה לכתב התביעה. מדובר בתלונה אשר הוגשה בתאריך 29.3.22, בה מספרת הנתבעת כי התובע מטריד אותה מאז שנפרדו לפני 4 שנים. לטענתה, התובע מטריד אותה, את חברותיה ומשפחתה טלפונית וכן בשליחת הודעות ומסרים ברשתות החברתיות. עיקר תלונתה של התובעת עוסקת באותן הודעות, אולם הנתבעת תיארה בה גם אירוע אלים כאשר במהלכו התובע כמעט והיכה אותה, וכן טענה כי התובע שלח לה הודעה לפיה הוא מאיים להתאבד. לדבריה החליטה להגיש תלונה במשטרה לאחר שהתובע שלח הודעה לאחותה וכן נוכח העובדה כי הבינה כי התובע יודע היכן היא מתגוררת ומתאמנת. הנתבעת טוענת כי היא חוששת מהתובע ולדבריה "אני פוחדת פחד מוות".

5. במהלך עדותו בפני, טען התובע כי תלונתה של הנתבעת הוגשה שלא בתום לב, כי נעשה לו תהליך של דמוניזציה וכן כי הנתבעת שיקרה בתלונתה. להוכחת טענותיו, העיד התובע שניים מחבריו אשר טענו כי נכחו בשתי פגישות בין התובע והנתבעת אשר אירעו באקראי.

6. מטיעוני התובע עולה שהוא סבור כי כל אימת שתיק חקירה נגזר בעילת "אין אשמה פלילית", מדובר בהכרח בתיק המבוסס על תלונת שווא. אולם בכך נתפס התובע לכלל טעות. קיים פער בין השיקולים העומדים בבסיס החלטת הרשות המוסמכת לגנוז תיק חקירה בעילה זו, לבין המסקנה כי מדובר בתלונת שווא (כלומר – תלונה המבוססת על מסד עובדתי שקרי). החלטת רשות חקירה או תביעה לגנוז תיק חקירה מהטעם לפיו אין אשמה פלילית, נובעת ממגוון שיקולים אשר יכולים להיות משפטיים ללא קשר להערכת הגוף המוסמך את מהימנות התלונה, ואין פירושה

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 13290-02-23 צוקרון נ' אברהמוביץ

בהכרח כי המתלונן מספר דברי שקר, אלא כי המסכת העובדתית שהוא מגולל אינה מהווה עבירה פלילית או למצער, כי אין סיכוי סביר להרשעה.

7. מעבר לכך, וודאי שלא ניתן לומר כי הנתבעת שיקרה בתלונתה - שכן התובע עצמו מודה בחלק הארי שלה. בחקירתו במשטרה הודה התובע במשלוח כל ההודעות עליהן הלינה הנתבעת. הוא הודה כי ההודעות נשלחו חרף בקשתה שלא יצור עמה קשר, וכן כי ניסה להתאבד מספר פעמים. ויודגש- בית המשפט אינו שם עצמו בנעלי הרשות המוסמכת, בשאלת מהימנות התלונה. התובע ביקש כי הלכה למעשה אורה על ביצוע הליכי חקירה דוגמת הוצאת צו איכון לטלפון הנייד שלו לשם הוכחת טענותיו וכן כאמור העיד שניים מחבריו על מנת להוכיח כי לא התחקה אחר הנתבעת אלא פגש בה במקרה, אולם כפי שהבהרתי לתובע, לשם קביעה לפיה הוגשה תלונת שווא המצדיקה פיצוי בהליך אזרחי – נזיקי, המבחן לפסיקת הסעד אינו אובייקטיבי אלא סובייקטיבי. כלומר- בית המשפט אינו בודק האם מדובר בתלונה המבוססת על מסד עובדתי אמיתי (ככל שניתן לקבוע ממצא שכזה), אלא האם המתלונן האמין כי הוא דובר אמת:

"... תלונתו השגרתית של אזרח, החושד בתום-לב במעשה עבירה של אחר והמופנית למשטרה, המופקדת על פי החוק על חקירת עבירות, אינה צריכה לגרור אחריה מסקנה כי בשל שימוש זה של אזרח בזכותו הטבעית להתלונן בפני מי שמוסמך לכך, התחייב במעשה עוולה". ע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי, פ"ד (1) 389, 392 (מול האות א') (1975).

בת"ק (תביעות קטנות - חיפה) 51735-07-10 יוסי יקירי נ' ויקטוריה מייזלס (31.8.2011) נערך ניתוח משפטי אודות השיקולים לבחינת תום ליבו של המתלונן, תוך איזון בין שיקולי מדיניות משפטית השונים בכל האמור בעידוד הציבור להגיש תלונות במשטרה כל אימת שאדם מאמין בתלונתו ובין האינטרס של מניעת תלונות שווא. המבחן שנקבע כאמור הינו, האם מדובר בתלונה כנה:

"איזון ראוי בין הערכים והאינטרסים הבאים בחשבון מוביל לטעמי, כמפורט לעיל, למסקנה לפיה הגשת תלונה כנה לגורם המוסמך, בנסיבות עובדתיות כגון הנסיבות דעניינו, לא בהכרח מטילה חבות בנזיקין." (ההדגשה במקור, שם, פס' 21).

8. לאחר ששמעתי את הנתבעת, לא נותר ספק בליבי בכנות תלונתה וזאת אף מבלי לקחת בחשבון את העובדה כי התובע בעצמו הודה בכך ששלח לה מסרים בניגוד לרצונה. בחינת פעולותיה של הנתבעת מצביעה על כך כי לא מיהרה להתלונן במשטרה, אלא עשתה זאת רק לאחר שחשה פחד כתוצאה ממעשי התובע ולא על מנת להזיק לו. הנתבעת לא התלוננה במשטרה לאחר שהתובע שלח לה הודעות סמוך לפרידתם בשנת 2018, כי אם רק בשנת 2022, לאחר שלדבריה החל סבב הודעות שני של הודעות מטרידות. טרם פנתה למשטרה, ומתוך חשש לתובע אשר איים בהתאבדות, שוחחה

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 13290-02-23 צוקרון נ' אברהמוביץ

הנתבעת עם אמו ואחותו של התובע מתוך שחששה לבריאותו. גם במהלך הדיון לפני, בכתה הנתבעת ואמרה, כי כל רצונה הוא שהתובע יניח לה.

9. אציין, כי מעשיו של התובע מטרידים ביותר ומהווים בעיני "דגל אדום" המצביע על חשד למסוכנות ואובסיסיות של התובע כלפי הנתבעת. התובע שלח מסרים חוזרים ונשנים לנתבעת חרף רצונה הברור וגם בחלוף 4 שנים מפרידתם וחדל רק לאחר שזו התלוננה כנגדו במשטרה. ניכר כי גם כיום, הוא מנסה בכל דרך ליצור קשר עם הנתבעת וזאת באמצעות הגשת תביעות קטנות כנגדה. אציין שוב כי תמונה בעיני העובדה כי בתביעתו הקטנה הקודמת, אשר הוגשה כאמור לאחר הגשת התלונה במשטרה, בחר התובע לבקש סעד המבוסס אך ורק על חובותיה הכספיים הנטענים כתוצאה מחייהם המשותפים ולא הזכיר בכתב תביעה זה את הנזק שנגרם לו בגין אותה "תלונת שווא". אין זאת שאילו היה התובע סבור כי נגרם לו נזק באמת, ברור שהיה תובע את נזקו בהליך הקודם.

10. למקרא ההודעות אותן שלח התובע לנתבעת ולמכריה, מתחדדת ההכרה בכנותה של התלונה אותה הגישה. התובע שלח לנתבעת ולחבריה הודעות בהן הוא מחד - מבקש להיפגש איתה, אומר לה כי היא אדם נדיר וכמה הוא מרגיש אותה, כמה היתה היא ומשפחתה חשובה עבורו ומאידך - התובע מקלל אותה, מטיח בה האשמות לפיה היא אדם בוגדני, מתאר כיצד פרידתם פגעה בו וכן מכפיש אותה. בנוסף, שלח התובע לנתבעת הודעה לפיה הוא מתכוון ליטול את חייו ו"להשגח עליה מלמעלה", הודעה אשר גרמה לנתבעת לפנות אל אחותו של התובע. הודעות אלו כאמור אינן שנויות במחלוקת ומשכך אני קובעת כי תלונתה של המתלוננת אינה תלונת שווא שכן מדובר בתלונה כנה אשר הוגשה בתום לב, ומתוך חשש אשר כעולה מהתנהלותו של התובע – אינו מופרך כלל.

11. למען הנחת דעתו של התובע אומר, כי בהחלט ייתכן כי תחושותיה של הנתבעת מבוססות על קריאת מצב סובייקטיבית וכי הוא אינו מהווה סכנה עבורה. עוד אניח, כי אכן נראה כי לא התחקה אחר המתלוננת אלא פגש בה באקראי. אציין כי בתלונתה, אומרת הנתבעת כי "נתקלה" בתובע ברחוב אבן גבירול ולא כי התחקה אחריה במכוון. יחד עם זאת, אין בכך בכדי להוריד מכנותה של התלונה ואדגיש, כי עיקר פסק דין זה עוסק בהודעות אותן שלח התובע לנתבעת ולמכריה אשר אינן שנויות במחלוקת,

מכל האמור לעיל, מצאתי לנכון לדחות את התביעה העיקרית במלואה.

12. מעשיו של התובע מהווים הפרת פרטיות.

רק על סמך בחינת ההודעות אשר נשלחו, ואשר כאמור אינן שנויות במחלוקת, ניתן לקבוע כי הודעות אלו מהוות במובהק פגיעה בפרטיותה של הנתבעת. התובע הודה כי שלח לנתבעת את ההודעות המפורטות בכתב התביעה שכנגד – כך הודה במשטרה וכך גם במהלך הדיון שנערך לפני. המערכת הנורמטיבית הרלוונטית הינה מתחום הנזיקין ובאופן ספציפי חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 13290-02-23 צוקרון נ' אברהמוביץ

("חוק הגנת הפרטיות"): סעיף 1 לחוק קובע: "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו"; סעיף 4 לחוק קובע: "פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית, והוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש], יחולו עליה בכפוף להוראות חוק זה"; (וסעיף 12) לחוק קובע כי פגיעה בפרטיות היא בין היתר: "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת".

13. כבר נפסק, כי שליחת מסרים לאדם באופן הפוגע בשלוות רוחו, מהווה הטרדה אחרת אשר הינה פגיעה בפרטיותו:

"הזכות החוקתית לפרטיות משתרעת, בין השאר – ובלא כל ניסיון להקיף את הזכות על כל היבטיה – על זכותו של אדם לנהל את אורח החיים שבו הוא חפץ בדל"ת אמות ביתו, בלא הפרעה מבחוץ. ביתו של אדם הוא מבצרו, ובגדריו הוא זכאי לכך כי יניחו לעצמו, לפיתוח האוטונומיה של הרצון הפרטי שלו [...] מבחינה זו, הזכות לפרטיות היא בין השאר – [...] – הגבלה על נגישותם של אחרים אל היחיד [...] אכן, בהמולת החיים של החברה המודרנית מאפשרת הזכות לפרטיות לאדם כי יניחו אותו לנפשו ויאפשרו לו להיות עם עצמו ועם בני משפחתו היקרים לו, ויאפשרו לו לאסוף כוח בביתו ליום המחרת [...] הזכות לפרטיות נועדה, על-כן, להבטיח כי אדם לא יהא שבוי בביתו, ולא יהא אנוס לחשוף עצמו בביתו להפרעות שאין הוא רוצה בהן. בכך מהווה הזכות לפרטיות [...] את תחילתה של החירות". בג"ץ 2481/93 דין נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456, 470 (1994)

וכן נפסק כי:

"בחקיקה הישראלית עלתה הזכות לפרטיות לדרגה חוקתית; כל אדם בישראל "זכאי לפרטיות" (סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו). ועוד, נמצא את הגדרת הפגיעה בפרטיות בסעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, ועניינה "בילוש או התחקות אחר אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת". אותה "הטרדה אחרת" לא הוגדרה שם, אך באנלוגיה לבילוש ולהתחקות דומה כי המחוקק סבור, שפגיעה בפרטיות אדם תיתכן גם בדרכים אחרות, ויש להגדירה באופן שלא יהווה רשימה סגורה" ... "בלשון פשוטה, דומה כי הטרדה היא יצירת אי נוחות, מסיחה את דעתו של אדם מענייניו וגורמת לו מבוכה, דאגה, בלבול והתעסקות בנושא ההטרדה". רע"פ 10462/03 הלינור הראר נ' מדינת ישראל,]

14. לנתבעת, כמו לכל אדם, יש זכות בסיסית לפיה לא תוטד על ידי התובע במסרים אשר היא אינה חפצה בהם, וודאי לאחר שחסמה את התובע וביקשה ממנו שלא ליצור עמה קשר. החומרה שבמעשי התובע מתבטאת לא רק בכך שהפר את האוטונומיה הבסיסית של התובעת בשלחו אליה ואל מכריה הודעות בניגוד גמור לרצונה, אלא גם בתוכנו עוכר השלווה של הודעות אלה אשר מפאת צנעת הפרט, לא אחזור עליו. ולא רק לנתבעת שלח התובע הודעות אלו, אלא גם לחברותיה, לאחותה ולבן זוגה לשעבר ובת זוגו.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 13290-02-23 צוקרון נ' אברהמוביץ

15. לא נעלמה מעיני העובדה כי התביעה שכנגד הוגשה במענה לתביעתו של התובע וזאת כאמור בחלוף זמן רב מאת משלוח חלק הארי של ההודעות, ולאחר שהצדדים ניהלו הליך קודם אשר הסתיים בפשרה. ספק בעיני אם התביעה שכנגד היתה מוגשת כתביעה העומדת בזכות עצמה, ללא שהתובע היה פותח בהליך זה. יחד עם זאת, משקבעתי כי התקיימו יסודות העוולה, נתון זה רלוונטי לשאלת גובה הפיצוי ולא לעצם פסיקת הסעד. אשוב ואציין, כי חששה של הנתבעת מהתובע עודו חי ובוועט, וניכר על פניה ובקולה שעה שהעידה לפני, בעוצמה לא פחותה מרגשותיו של התובע. כפי שצינתי להלן ולתחושתו, התובע עושה שימוש בהליכי תביעה קטנה על מנת לפגוש בנתבעת ולהיפרע ממנה על עצם הפרידה. באם בוחר התובע לעשות כן, עליו לקחת בחשבון כי בזירה המשפטית, גם הוא יכול להיות חשוף להליכים אשר יוגשו כנגדו.

16. בבואי לאמוד את גובה הפיצוי אותו יש לפסוק לנתבעת שכנגד, לקחתי בחשבון את חלוף הזמן מאז שליחת חלק הארי של ההודעות וכן כי לא נשלחו הודעות נוספות על ידי התובע מאז הגשת התלונה. יחד עם זאת, למרבה הצער, גם מדבריו של התובע בעמ' 2 ש' 11 – 13 לפרו' בעדותו לפני עולה כי לא הפנים את העובדה לפיה, כשאדם פלוני מבקש מאלמוני שלא יצור קשר עמו- אז פלוני לא יכול ליצור קשר עם אלמוני ואם הוא עושה כן, יש ויתברר כי הוא עובר על החוק. התובע לא הפנים עד עצם היום הזה את הפסול שבמעשיו ואת השפעתם על הנתבעת. איני מביעה כל עמדה בשאלה מדוע לא הוגש כתב אישום כנגד התובע ומדוע נגזר התיק כנגד התובע בעילה בה נגזר שכן לא הוגש לי כל תיק החקירה, אולם התנהלותו של התובע גם היום משקפת היעדר תובנה למעשיו. לעניין זה כבר נכתב:

"לבסוף יצוין כי אף לאחר שנחקר במשטרה, לא הבין התובע את חומרת מעשיו. הלה טען בדיון לפניי: "אני מודה שעשיתי את השיחות ומודה שאמשיך לעשות את השיחות אם אף גורם לא יטפל בזה". דברים אלה מעידים כי הנתבע אינו מכיר בפסול שבמעשיו וכי הוא עלול לשוב עליהם. על כן לדעתי יש לפסוק פיצוי שלא רק ישקף את הנזק הלא ממוני שנגרם לתובע, אלא גם ירתיע את הנתבע מפני חזרה על מעשיו. אציין בהקשר זה כי פגיעה בפרטיות במזיד בנסיבות סעיף 12(1) לחוק היא עברה פלילית שהעונש בגינה הוא עד חמש שנות מאסר (סעיף 5 לחוק). אומנם עסקינן במשפט אזרחי, אולם משהודה הנתבע במפורש כי ביצע את השיחות בכוונה ואף על פי כן נמנעה המשטרה מלהגיש נגדו כתב אישום (ואין אני מביע כל עמדה ביחס להחלטה זו), אני סבור כי יש ליתן משקל הולם לשיקולי הרתעה וגמול במסגרת סכום הפיצוי שייפסק כאכיפה אזרחית של איסור הקבוע בדיון הפלילי. תק (ת"א) 21594-08-14 טל ברבי נ' יוסף קרסו (8.2.2015) פס' 11.

17. בקשתה של הנתבעת מהתובע כי יניח לה לא כובדה על ידו, אלא לאחר שהתלוננה במשטרה. גם בתביעה אשר בפני, משהודה התובע כי שלח את ההודעות בכוונה ובניגוד לרצונה המפורש של הנתבעת, יש לטעמי לתת משקל בעת פסיקת הפיצוי גם לשיקולי הרתעה, בתקווה כי התובע יימנע מליצור קשר כלשהו עם הנתבעת בעתיד, וכי השניים יוכלו להמשיך בחייהם.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 13290-02-23 צוקרון נ' אברהמוביץ

18. מכל האמור לעיל מצאתי לחייב את התובע לשלם לנתבעת סך של 9000 ₪ בצירוף 1000 ₪ הוצאות משפט. הסכום ישולם תוך 30 יום שאחרת יישא ריבית והצמדה כחוק.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה

זכות לבקש ערעור מבית המשפט המחוזי תוך 15 יום מיום המצאת פסק הדין.

ניתן היום, י"ט אב תשפ"ג, 06 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

נעמה ניר, רשמת בכירה

